

Sto rokov samoty
Elena Gerthoferová
2018

Výstavný súbor a autorská publikácia predstavujú jeden osobný príbeh rodinnej histórie. Forma tohoto príbehu je inšpirovaná kľúčovým dielom magického realizmu - Sto rokov samoty od Gabriela García Márqueza. Predstavuje jeho voľnú vizuálnu interpretáciu. Z rodinného archívu sú odstránené konkrétne informácie medziľudských väzieb a chronologická línia, ktoré sú nahradené magickými prvkami vytvárané komunikáciou portrétov, momentiek a krajín. Ja - autor - predstavujem rozprávača príbehu, sprievodcu po imaginatívnej krajine minulosti.

Všetko sa začína určitým symbolickým putom človeka a prírody. Portréty rodinných príslušníkov a momentky sú popretkávané obrazmi okolitej krajiny. Rovina, piesok a borovicové lesy sú pre túto krajinu charakteristické. Lesy, ktoré boli pravdepodobne zasadené týmito predkami, predstavujú nielen konkrétne miesto, ale taktiež pamäť, ktorú v sebe uchovávajú. Dôležitým miestom, ktoré spája všetky generácie je dvor. Pre človeka žijúceho na dedine je to priestor, kde sa dejú najpodstatnejšie každodenné udalosti, kde sa pracuje, ale aj oslavuje, trávi voľný čas a príležitostne fotografujú portréty.

Lesy, lúky a polia sú pretkané sondami, ktoré ústia do stredísk. Zásobníky zemného plynu nielenže charakterizujú danú časť Slovenska, ale taktiež dávajú prácu veľkej časti rodiny, odkedy takýto priemysel v tejto oblasti existuje. Týmto je v rámci súboru prepojená osobná história s tou obecnou. Tieto informácie sú jediné konkrétne údaje, ktoré môžu dopomôcť k čítaniu publikácie. Slúžili najmä ako oporné body pri stavaní príbehu. Avšak konkrétny rodinný príbeh je len jednou z možných interpretácií. Môžeme sa na fotografie pozeráť aj ako na istú výpoveď o celkovej nálade života na dedine, o ľuďoch naviazaných na tradície, miesto a ich kultúrne dedičstvo.

Vo výstavnom súbore je kladený väčší dôraz na líniu rozprávajúcu viac vo všeobecnosti o mieste a krajine. Vypovedá o tom, že krajina je kultúrny produkt, vytvorený človekom. Stretávame sa tu s určitým kolobehom. Osobnosť človeka, najmä toho žijúceho na dedine, je formovaná krajinou, v rámci ktorej vyrastal, ale pritom ju do veľkej miery upravil človek. Stáva sa tak nástrojom, prostredníctvom ktorého nás naši predkovia priamo ovplyvňujú.